

▶ REPORTAŽA

Moje maščevanje je odpuščanje

Svetvinčenat v Istri bo gostil hrvaško-slovensko srečanje katoličanov

Letošnje 9. hrvaško-slovensko srečanje bo v soboto, 28. septembra, v Svetvinčenatu v hrvaški Istri, v poreško-puljski škofiji, kjer so v oltarni mizi hranjeni posmrtni ostanki Miroslava Bulešića, ki je bil 28. septembra 2013 razglašen za blaženega. Geslo tokratnega srečanja je vzeto iz njegove oporoke: »Moje maščevanje je odpuščanje«.

Komunističnim oblastnikom je bil goreči duhovnik Miroslav trn v peti. Videl je, da ga nenehno nadzorujejo, in slutil, da ga hočejo spraviti s poti, zato je semeniščnikom v Pazinu rekel: »Biti duhovnik pomeni biti mučenec.« 24. avgusta 1947 je bila po več letih vojne birma tudi v Lainišću. Birmoval je narodnozavedni slovenski duhovnik Jakob Ukmar iz Trsta.

Prišlo je do krvavih izgredov, med katerimi je bil (po štirih letih duhovništva) umorjen Miroslav Bulešić, Ukmar pa težko ranjen.

Njegovo svetništvo je napovedal že ob začetku šolskega leta 1947/48 nuncij v Jugoslaviji, ki je obiskal semenišče v Pazinu in dejal: »S smrtjo tega mladega duhovnika ste več dobili, kot ste izgubili, ker ste dobili svetnika, mučenca.« Na srečanju se bomo spomnili tudi slovenskih duhovnikov, ki so delovali v hrvaški Istri (Cek, Leopold Jurca, Rudi Zafran).

Kdo je ta, h kateremu prihajajo od vsepovsod?

O bl. Miroslavu se ni govorilo. Ko so leta 1958 prenesli njegovo telo iz Lainišća, kjer je umrl kot mučenec, v Svetvinčenat, prenos ni smel biti javen in slovensen, na grobu ni smelo biti postavljeno znamenje, da bi vedeli, kdo je tam pokopan, šele leta 1987 so lahko postavili ploščo. Župnija po enajstih letih od razglasitve Miro-

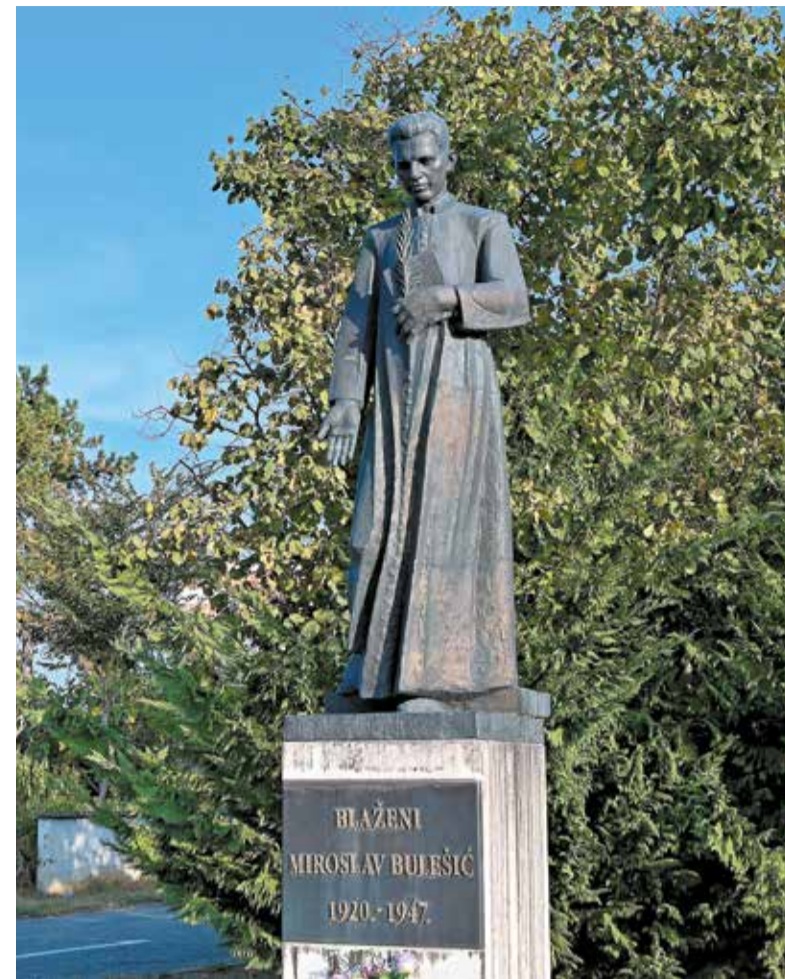
slava Bulešića za blaženega počasi, iz leta v leto bolj živi v povezanosti z blaženim, pove župnik Darko: »Ne glede na to, koliko ga poznajo, se župljani sprašujejo, kdo je ta, h kateremu prihajajo ljudje od vsepovsod. Mene kot župnika pa se posebej dotika, ko vidim, kako se ljudje v priprošnji zatekajo k njemu. Enostavno ga ne moreš prezreti, kot priče mučeništva in svetosti.« Tudi župnija vztraja v

BITI DUHOVNIK POMENI BITI MUČENEC.

priprošnji k njemu, vsako prvo nedeljo v mesecu po sv. maši se posvetijo romarjem, ki se zatekajo v molitvi k njemu, molijo zanje, vsako sv. mašo zaključijo z molitvijo k bl. Miroslavu, vsak zadnji petek v mesecu je evharistično češčenje in bdenje do polnoči, ko molijo za duhovne poklice. »Samo po mučeniški smrti blaženega je ta župnija dala v desetih letih deset novih duhovnikov,« je hvaležen za milostni dar župnik. »Kot je seme mučenecv seme kristjanov, tako je kri mučenega duhovnika seme novih duhovnikov.«

Svetnik odpuščanja

»Posebej se me dotika njegova molitev o križu,« izpostavi župnik Miroslavovo osmišljanje križa in trpljenja. V duhovnem dnevniku je osmislil trpljenje, ko je zapisal: »Če je za rešitev moje duše dobro, in duš mojih vernikov, mi daj pripravljenost, da trpim še več.« Za župnika Darka je to vrhunsko dejanje vere in trpljenja: »Miro-

slav se ni hotel odpovedati Bogu, mučeništvo pa je posledica tega. Uči nas biti zares pri vsaki sveti maši, prepoznavna, da njegove roke niso več njegove roke. O, ko bi se vsi duhovniki vedno zavedali, da po naših rokah prihaja Jezus, bi drhteli od strahospoštovanja in ponižnosti. Najbolj znan stavek iz njegove oporoke je: 'Moje maščevanje je odpuščanje.' To je nekaj zelo velikega. Imenujem ga svetnik odpuščanja in mnogi pričujejo, da so se na njegovo priprošnjo spravili in spovedali, nekateri tudi po 50 letih, kar je zame večji čudež, kot da nekdo od mrtvih vstane. Že do

zdaj je izmolil veliko duhovnih čudežev.«

Utrip župnije

»Tradicionalizem počasi zapušča Katoliško Cerkev,« kar je dobro in slabo, kot vidi župnik Darko. »Tradicija je samo okvir, ki drži ljudi, da ne izstopijo iz bistvenega, in mislim, da počasi prihaja čas osebnosti vere v župniji Svetvinčenat. Pomembni so tisti, ki pridejo, tisti, ki živijo iz zakramentov in zares pričujejo o svoji veri. Vsaka župnija, tako tudi naša, lahko živi še globlje. Kar nekaj ljudi je angažiranih v župnijski Karitas,

77

let od smrti Miroslava Bulešića

Marija Ferlin: krasilka cerkve, pevka

Skrbela sem za taščo, in ko je gospa, ki je skrbela za krašenje s cvetjem v cerkvi, pred šestimi leti zbolela, sem vskočila in ostala. Poskrbela sem za taščo (zdaj za moža) in urejala cvetje, videla pa tudi, da je treba počistiti cerkev, oprati cerkveno perilo. Delam vse, kar je potrebno, da je hiša božja čista in lepa, in bom vztrajala, dokler mi bodo dopuščale moči. V molitvi se rada zatekam k Miroslavu zaradi njegovega zgleda, kako je živel odnos do Boga in Cerkve, da tudi meni izprosi moč, da bom lahko tako živela. Preden je postal blaženi, ga nisem niti poznala. Ko sem se mu potem v čem priporočala, sem glede na razplet lahko videla, da je dejansko posredoval. Lahko se jezim ali reagiram burno, ko pa se spomnim, kako je Miroslav odpustil, ko je daroval življenje, se v molitvi zatečem k njemu in odpuščam, ko se mi kaj zgodi. To mi je v pomoč, da ostajam mirna tudi, ko pridejo napetosti, in se ne jezim, pa tudi sama prosim za odpuščanje, če sem koga prizadela. Zdaj, ko mi je najtežje, govorim z njim osebno ter prejmem moč in mir. Občestvo mi pomaga sprejemati vse, kar življenje prinaša, brez stika z Jezusom pa je res težko. Zahvaljujem se za vse.

ŽUPNIJSKI SODELAVCI V SVETVINČENATU

